

Anteeksianto Juoksen pitkin pitkää käytävää. Valot sammuvat edestäni yksitellen, pakottaen minut juoksemaan vieläkin nopeampaa. Se jahtaa minua. Pitää juosta nopeampaa, tai se saisi minut kiinni. Juoksuaskeleet lähestyvät. Ne kuuluvat jo vajaan kymmenen metrin päästä. Minun on pakko juosta nopeammin, on pakko! Pinnistän itsestäni viimeiset voimat, ja lähden pinkomaan järkyttävää vauhtia pitkin pimeää käytävää. Askeleet lähestyvät edelleen, ja joudun paniikin ja pakokauhun valtaan. Pelkoani voimanlähteenä käyttäen juoksen vieläkin nopeampaa, niin nopeasti että näkökenttäni sumentuu. Askeleet jäävät taakseni, tai sitten en vain enää kuule niitä. Minulla ei todellakaan ole aikaa jäädä selvittämään asiaa. Juoksen ja juoksen, kunnes tulen ulko-ovelle. Rysäytän ovesta läpi kesäyön viileyteen. Mieleni tekisi jo pysähtyä, mutta en uskalla. Hiljennän kuitenkin vauhtiani sen verran, että näen mihin olen menossa. Käännyin risteyksestä kohti kotiani. Näen jo kotipihani, joten hiljennän vauhtini hölkäksi. Tunnen kuinka jalkani ovat maitohapoilla, ja olen rättiväsynyt. Astun kotiovestani sisälle, lukitsen oven, ja kaadun samantien lattialle. Olen todella hengästynyt, ja koko kehoni on ikään kuin tulella. Yritän saada hengitykseni tasaantumaan, kun nostan katseeni. Siinä se on taas, lähestyy uhkaavasti. En pääse ylös. En pääse pakoon. Paniikki valtaa kehoni, ja alan kiljua. Hätkähdän hereille, ja nousen istumaan sängylläni. Olen hengästynyt ja kylmän hien peitossa. Yritän tasata hengitykseni ja katson kelloa. Kolme aamuyöllä. Siirryn istumaan sängyn reunalle ja katselen ympäri makuuhuonettani. Mikään ei ole muuttunut, se on edelleen pieni huone, jonka nurkassa on sänky, jonka päällä istun, vaatekaappi sängyn jalkopäässä seinää vasten, tummanruskea kirjoituspöytä ja tuoli, jonka päälle on heitetty vaatteita, huoneen toisella reunalla. Nousen seisomaan, ja lähden kävelemään kohti keittiötä. Laskeutuessani portaita päässäni pyörii. Miksi näen tätä unta joka yö? Miksei se mene pois? Ja miksi se tuntuu niin todelliselta? Pääsen keittiöön, ja otan astiakaapista lasin. Täytän sen vedellä, ja istun ruokapöydän ääreen. Minun ei tarvitse sytyttää valoja, katulamput valaisevat ikkunasta sisään juuri tarpeeksi. Unessani on jostain syystä aina kesä, ajattelen. Katson ikkunasta ulos. Kaikki näyttää sinertävien katulamppujen valossa niin aavemaiselta, mutta silti niin kauniilta. Siemaisen vesilasistani. Vaikka on alkusyksy ja lehdet alkavat jo muuttaa väriään, on silti lämmin. Vilkaisen lämpömittaria, se näyttää 15°C. Päivästä olisi tulossa todella kuuma. Lasken tyhjän vesilasin tiskipöydälle ja lähden kiipeämään portaita ylös. Kurkistan sijaisvanhempieni makuuhuoneeseen, joka on aivan oman huoneeni vieressä. He nukkuvat rauhallisesti, ja koirani Dina nukkui sängyn jalkopäässä. Hymyilen, ja suljen oven hiljaisesti. Kun olen taas omassa huoneessani, menen suoraan sänkyyn. Makaan selälläni tuijottaen kattoon. Miten edes päädyin tähän tilanteeseen? Kyyneleet kihoavat silmiini muistojen myötä. Yleensä pyyhkäisisin ne pois ja ajattelisin jotain muuta, mutta tällä kertaa annan itseni palata siihen hetkeen. Silloin oli kaunis kesäpäivä, ja olimme lähdössä koko perheen voimin piknikille puistoon. Olin tapahtumahetkellä 12-vuotias, nyt olen 17-vuotias. "Erica, tule jo! Mennään! Haluan puistoon!" pikkusiskoni Melissa kiljui kiskoessaan minua kohti polkupyöriä. Nauroin, nappasin eväskorin, ja juoksin Melissan kanssa pyörille, missä äiti, isä ja Dina jo odottivat. Melissa laittoi vaaleanpunaisen pyöräily kypärän päähänsä, ja istui tarakalleni, isä otti Dinan hihnan, ja laittoi sen pyörän ohjaustankoon kiinni, ja äiti otti eväskorin omalle tarakalleen. Lähdimme pyöräilemään pitkin pyörätietä kohti puistoa, Dina ja isä etunenässä. Hymyilen muistolle. En koskaan halua unohtaa tätä osaa tapahtumista. Mutta seuraavan osan haluaisin unohtaa, haluaisin todellakin! Kun saavuimme kotiin, pysähdyimme kuin seinään. Talomme ovesta ollut ikkuna oli rikki, ja ovi oli raollaan. Samoin kaikki verhot oli vedetty kiinni. Veimme pyörät telineeseen ja lukitsimme ne. Astuimme sisälle taloon, ja järkytyimme näkemästämme. Kaikki oli rikki. Televisio, kalliit maalaukset ja jopa ikivanha nahkasohva. Kävelimme lasinsirujen päällä ja

katselimme ympärillemme. Dina oli silloin vielä niin pieni, että pystyin kantamaan sitä. Nyt kun se on täysikasvuinen ja hieman lihonut kultainennoutaja, en sitä enää hirveästi nostele. Samassa kuulumme ryminää yläkerrasta. "Tytöt, menkää tuonne," isä kuiskasi, osoittaen sohvan selkänojan ja olohuoneen seinän välistä tyhjää tilaa, "älkääkä tulko ulos, ennen kuin haemme teidät. Onko selvä? Menemme äidin kanssa ylös katsomaan, että mitä täällä oikein tapahtuu." Nyökkäsin hiljaa, nappasin Dinan toiseen kainaloon, sujautin Melissan käden omaani, ja piilouduimme sohvan taakse. Käskin Melissaa olemaan hiljaa, ja tukin Dinan kuonon kädelläni, ihan vain varmuuden vuoksi. Samalla vanhempamme lähtivät portaita ylös. "Keitä te olette?" isä kysyi. Ilmeisesti ylhäällä oli useampi kuin yksi tunkeutuja. "Ja mitä te kaksi teette minun talossani?" äiti tokaisi, varmistaen, että tiesimme talossa olevan kaksi henkilöä. Yhtäkkiä tunkeutujat työnsivät isän alas portaita kovalla vauhdilla, ja löivät äitini tajuttomaksi. Molemmat vanhempiani makasivat eteisessä portaiden juurella, äiti tajuttomana ja pää verta vuotavana, ja isä irvistellen kivusta. Jouduin pitämään kiinni Melissasta, ettei hän lähtisi isän ja äidin luo. Toivoin sydämeni pohjasta, että tunkeutujat lähtisivät pois, ja että pääsisin auttamaan vanhempiani. Rupesin kaivamaan puhelintani, mutta sitten muistin, että olin unohtanut sen huoneeseeni, joka oli yläkerrassa. Kirosin itseäni huonosta muististani. Ennen kuin kerkesin tajuta mitään, toinen tunkeutujista veti aseensa esiin. Yritin estää, mutta Melissa loikkasi esiin ja ryntäsi kohti äitiä ja isää. "Äiti, Isä!" hän huusi. "Melissa, ei!" isä huusi. Kuului laukaus, ja tömähdys. Kaikki tapahtui kuin hidastettuna. Melissa rysähti maahan, isä huusi hänen nimeään, äiti makasi edelleen maassa verta vuotavana, ja Dina uikutti. Siirsin katseeni tunkeutujien kasvoihin. Toinen heistä, joka ei pidellyt asetta, otti naamionsa pois, ja huusi järkyttyneenä: "Mitä sinä teit?! Mitä sinä teit?! Meidän piti vain riehua, ei tappaa ketään! Mikä sinua vaivaa?" Asetta pidellyt tunkeilija veti myös naamionsa pois, ja minun yllätyksekseni hän hymyili. "He näkivät meidät. Ei todistajia, muistatkos?" Sitten hän siirsi aseensa osoittamaan isää. Hän näytti jotenkin tutulta, en tunnistanut häntä näin kaukaa. Minä peitin suuni, jotta nyyhkytykseni ei kuuluisi hänen korviinsa. "Lopeta, idiootti! Sinulla on jo yhden, ehkä jopa kahden ihmisen murha niskoillasi! Riittää jo! Minä ainakin häivyn. Aion kertoa poliisille kaiken! Kaiken!" toinen huusi. Ovelta hän sanoi: "Tule mukaani, jos olet rehellinen, tuomiotasi saatetaan lyhentää. Voimme sanoa, että tämä oli vahinko! Mennään!" Silloin hän siirsi katseensa isääni. "Olen todella todella pahoillani, tiedän etten voi korvata tätä, mutta ilmiannan itseni poliisille. Lupaen sen." Isä siirsi raivoisan katseensa ovella seisovaan tunkeilijaan ja tiuskaisi: "Painu helvettiin!" Tunkeilija lähti juoksemaan pois. Silloin tunnistin jäljelle jääneen tunkeilijan. Lopetin itkemisen siihen paikkaan. Tiesin, että isäni veli, minun setäni, Charles, oli outo ja pelottava, mutta en tiennyt, että hän kykenisi tällaiseen. Kuulin toisen laukauksen, ja isän vaimeat tuskan parahdukset loppuivat kuin seinään. Kuulin kolmannen laukauksen, ja tiesin, että siinä meni äiti. Minun teki mieli juosta heidän luokseen ja yrittää tehdä jotain, yrittää auttaa heitä. Edes kertoa kuinka paljon heitä rakastin, vaikka he tiesivät sen jo. Aloin taas itkeä, ja halasin Dinaa henkeni kaupalla. Suljin silmäni ja rukoilin, että Charles menisi pois, ja että perheeni selviäisi hengissä. Kului kymmenen minuuttia kunnes olin varma, että Charles oli lähtenyt. Nousin hitaasti ylös, ja päästin Dinan maahan, mutta pidin hihnaa silti tiukasti otteessani. Vilkaisin perhettäni. Toivoa ei enää ollut, näin sen heti. Kaikkien kolmen kasvot olivat jäykät ja sinertävät. Juoksin suoraan naapuriin ja selitin kaiken. He soittivat poliisit, jotka saapuivat heti. Toinen tunkeutujista oli todellakin mennyt poliisille ja kertonut kaiken. Charles saatiin kiinni seuraavana aamuna, kun hän oli lentokentällä matkalla Intiaan vievälle lennolle. Hänet tuomittiin elinkautiseen, ja hän istuu tuomiotaan naapurikaupungissa. Huomaan itkeväni jälleen, kun muistelen tuota päivää. Mutta sitten hymyilen. Olin onnekas saadessani sijaisvanhemmat niin pian, kovinkaan moni ei

halua adoptoida 12-vuotiasta ja traumatisoitunutta tyttöä. Frank ja Vanessa ottivat minut ilomielin vastaan, ja toivottivat tervetulleeksi. He nostivat minut takaisin jaloilleen. He jopa antoivat minun ottaa Dina mukaani. Olen heille ikuisessa kiitollisuudenvelassa. Nukahdan uudelleen, ja näen taas samaa painajaista. Mutta tällä kertaa katson suoraan tuon olion kasvoja. Ne saavat muodon. Ne ovat ihmisen, Charlesin kasvot. Samassa tiedän, mitä minun kuuluu tehdä. Minun pitää mennä tapaamaan Charlesia vankilaan, ja puhua hänelle. Seuraavana päivänä sain luvan mennä tapaamaan Charlesia. Onneksi Vanessa suostui tulemaan mukaani. Istun kovalle muovituolille, ja odotan, että Charles tuotaisiin istumaan lasin taakse vastapäätä sijaitsevaan tuoliin. Vanessa jäi aulaan odottamaan minua, huoneeseen ei päästetty kuin vain verisukulaisia, ystäviä ja aviopuolisoja. Sitten Charles rojahtaa vastapäiselle tuolille, ja nappaa luurin käteensä ja painaa sen korvalleen. minä teen samoin. "Erica," hän aloittaa. "olen yllättynyt että tulit. Olet kasvanut. Missä olit silloin, kun, noh, tiedäthän, tapoin perheesi? Ai niin, varmaan lenkittämässä sitä piskiä, mikä sen nimi nyt oli.." "Dina." sanoin. "Ja ei, en ollut lenkittämässä Dinaa. Piileskelin sohvan takana, kun sinä kylmäverisesti murhasit perheeni." Kurkkuani alkaa kuristaa, mutta tiedän, etten voi lopettaa tähän. Nielaisen vaikeasti, ja jatkan: "Mutta en ole sinulle vihainen." Charles näyttää yllättyneeltä. "Et ole vihainen? Mikset?" Vastaan tyynen rauhallisesti, olen lopen kyllästynyt hänen naamaansa, vaikka olenkin ollut täällä vasta pari minuuttia. "Olen vain äärimmäisen pettynyt sinuun. Luulin, että sinulla olisi edes sen verran järkeä päässäsi, että tyytyisit mukiloimaan nyrkkeilysäkkejä. Ilmeisesti olin väärässä." Charles istui pitkään hiljaa, tuijottaen minua suoraan silmiin. En kestänyt hiljaisuutta, joten jatkoin puhettani. "Haluaisin antaa sinulle anteeksi, todella haluaisin. Mutta en voi. En, ennen kuin pyydät sitä itse, vilpittömästi. Toivottavasti kadut sitä, ettet lähtenyt sen ystäväsi kanssa poliisille. Hän on nimittäin ollut ehdonalaisessa jo pitkään, ja vapautuu sitäkin parin kuukauden päästä. Mutta sinä istut täällä mätänemässä koko surkean elämäsi loppuun asti. Ei yhtäkään vierailijaa, paitsi nyt minä. Mutta en aio tulla takaisin vielä pitkään aikaan. Ehkä kymmenen vuoden päästä. Ainoa tapa saada minut käymään useammin, on pyytää anteeksi sydämesi pohjasta." Odotan jännittyneenä Charlesin vastausta. Hän tuijottaa minua suu vähän auki, selvästi miettien sanojani. Sitten hän rykäisee. "Minä.." Charles huokaisee, ja näyttää alistuneelta. "Minä olen pahoillani. En sydämeni pohjasta, mutta olen silti pahoillani. Ole niin kiltti, ja tule käymään useammin. Vaikka kahdesti vuodessa, se riittää minulle. En ansaitsisi sitäkään. Täällä on vain niin yksinäistä, tarvitsen jotain, jonka vuoksi elää päivästä toiseen. Ole kiltti, olen todella, todella pahoillani." Olen mieltävinäni vastausta, vaikka tiedän jo hyvin mitä aion sanoa. "Hyvä on," vastaan hetken kuluttua. "Tulen käymään kolmesti vuodessa, kunnes olet oikeasti pahoillasi. Sitten kun todella olet pahoillasi, voin käydä joka toinen kuukausi." Hänen kasvoilleen nousee hymy, ja näen taas sen henkilön, joka hän oli silloin, kun olin viisivuotias; hauska, huolehtiva ja onnellinen, minun setäni. Ajoimme Vanessan kanssa kotiin, ja kerroin hänelle kaiken. Hymyilimme, juttelimme ja nauroimme koko loppumatkan kotiin. Olen onnellinen. Tai noh, niin onnellinen mitä tässä tilanteessa voi olla. Merkitsen kalenteriin päivät, jolloin kävisin tapaamassa setääni, ja ilmoitan ne myös vankilaan, jotta he kertoisivat sen Charlesille. \*Vuosi myöhemmin\* Kun sain välini kuntoon setäni kanssa, en enää näe tuota kyseistä painajaista, ja saan nukuttua paremmin. Panostan opiskeluun, ja kaikkeen muuhunkin mitä teen, kunnolla. Nykyään vierailen setäni luona joka toinen kuukausi, ja juttelemme koko tunnin, mikä on vankilan vierailuaika, kaikesta maan ja taivaan välillä. Voin sanoa, että Charles on muuttunut mies. Hän vaikuttaa olevansa oikeasti pahoillaan tekosistaan, ja hänen siirtämistään suljetulta puolelta avoimeen vankilaan harkitaan. Asiat todellakin järjestäytyvät. Tai noh, niin hyvin kuin ne voivatkaan olla. Kuolleitahan ei voi herättää henkiin, vai mitä?

-SnowyHeart- P.S. Älä jää kantamaan kaunaa, anteeksiannolla voi saada aikaan suuria. Anteeksi pyytäminenkin on \*erittäin\* hyvä ja tärkeä taito.